

HØJE TIDER

Folkekirken på Fyn 2011

FYENS STIFTSBOG 2011

2

At længes

Kirsten Jørgensen

6

Far, hvorfor skal du ikke have cykelhjelm på?

Lars Toft Rasmussen

10

Hvordan kommer man ind i kristendommen?

Anne Birgitte Reiter

14

Så stiller vi om til Golgata...

Peter Christian Eriksen og Lars Toft Rasmussen

18

Det, jeg har brug for at høre

Henrik Wigh-Poulsen

22

Den fantastiske forpligtelse

Kirsten Jørgensen

26

At skrive afdøde en sang

Thorkild Thaning

30

Jeg skal læse færdig, have børn og giftes i en kirke!

Eva Fischer Boel

Hvad er de vigtigste grunde til at være kristen?

Carl Aage Jensen

68 år, administrerende direktør

Det giver en dybde og en mening med at sidde på kirkebænkene, hvor der har siddet generationer før én og tænkt de samme tanker. Der kommer et fællesskab ud af det. Og med det i ryggen tør man så leve livet med de kampe, det giver. Som vor forholdsvis unge præst på Thurø sagde engang: "Vi er alle sammen alene. Men vi er fælles om at være det".

Hvad ville du gøre, hvis kirken blev lukket og sat til salg?

Hvis ikke det er 1. april, vil jeg gå rundt på øen og stemme dørklokker, til vi har købt den tilbage.

Høje tider

De fleste dage går vi i lavlandet. I almindeligheden. Dagene går, tiden skrider, hverdagen råder. Men ind imellem bliver det højtid. Et barn fødes, to mennesker vil giftes, et menneske dør. Når hverdagen brydes og noget stort indtræffer, så søger fynboerne i stort tal til deres folkekirke. Barnet skal døbes, den unge konfirmeres, to, der elsker hinanden, siger det højt foran alteret, den sidste afsked tages ved en begravelse i kirken. Det er blevet ”høje tider”, og kirken skal være med for at markere, at et menneskes livshistorie har taget en afgørende vending, eller at historien nu er nået til det næste vigtige kapitel. Kirken og dens ritualer sætter et mærke på særlige begivenheder i vores historie, og samtidig hjælper ritualerne os til at orientere os i den fremtid, vi nu går videre ind i, hvad enten det er med et barn i favnen, en elsket i hånden eller i en ny alenehed. De store ritualer som dåb, konfirmation, vielse og begravelse falder som betydningsfulde sten i vores livs hav, og de spreder deres ringe ind i hverdagen og er med til at bevæge den måde, hvorpå vi til daglig lever vores liv.

Redaktionen bag dette års nye og anderledes udgave af Fyens Stiftsbog vil gerne rette opmærksomheden imod de ritualer, som fynske folkekirkemedlemmer i stort tal har et selvfølgeligt og naturligt forhold

til. Vi vil gerne gøre opmærksom på, at det selvfølgelig er det særlige, og at det har stor betydning. Vi kunne også have lavet en årbog, der handlede om folkekirken i krise. Vi er ikke blinde for problemerne. Men vi har valgt at gøre os selv og andre fynske folkekirkemedlemmer opmærksomme på, at folkekirken på Fyn lever med i fynske livs højtider og er med til at skabe ”Høje tider” og dermed faktisk er en vigtig fortolker af vores liv, både det individuelle og det, vi lever i fællesskab.

Vi har ladet en mangfoldighed af fynboere fortælle om deres forhold til deres kirke. Vi har interviewet fadderens og dåbsbarnet, konfirmanden og brudeparret. Vi har givet ordet til to mennesker, der i en moden alder har ønsket at blive konfirmeret, og vi har bedt deres præst om at beskrive, hvordan det er foregået. Vi har talt med to kvinder, der ikke vil undvære søndagsgudstjenesten, og ladet en tidligere fynsk præst fortælle om at skrive begravelsestalter og en domprovst berette om ritualets kraft.

Magasinet ”Høje tider” går hånd i hånd med hjemmesiden www.fyensstift.dk, hvor der er mere at læse og videoer at se og lytte til.

God fornøjelse!

Redaktionen

AT LÆNGES

Kirsten Jørgensen

Jeg kan ligeså godt stille det store spørgsmål med det samme. Så jeg spørger cellisten Ida Franck (49 år) og billedkunstneren Christina Mosegaard (53 år), hvad det vil sige at tro på Gud.

Ida: Det vil sige at lade Gud bestemme over sit liv.

Kirsten: Hvordan gør man det?

Ida: Man skal give sig selv lov til at lytte til Gud og prøve at høre, hvad der er Guds vilje. Det hører man, hvis man lytter til sin samvittighed eller til ens inderste selv. Det er ikke sådan, Gud er det samme som ens inderste selv. Han er noget udenfor én, men man kan høre ham som en stemme. Det kan ske for mig, at jeg hører den, når jeg går til alters. Så er det, som om jeg kommer hjem. Men det er altså ikke hver gang, det er sådan.

Hjem

Kirsten: Hvad vil det sige "at komme hjem"?

Christina: Det er at opleve en enhed med Gud. For mig er livet som at være på en rejse. Man er sendt ud som Guds tjener, og på et tidspunkt skal man hjem igen.

Ida: Men det med at komme hjem, mener du, det er, når vi dør, eller er det nu?

Christina: Det er både-og. Hjem er ligesom et mytisk land, som er vigtigt for én, ligesom det er vigtigt for et barn og for gamle mennesker at komme hjem. Jeg kender en

Har alle mennesker en længsel i sig efter et særligt sted, hvor der er enhed og fred? En hel verden bag denne splittede verden? Billedkunstneren Christina Mosegaard og cellisten Ida Franck taler sammen om en eksistentiel længsel efter et "hjem".

gammel mand på et plejehjem, der hele tiden taler om, at han vil hjem. Og jeg tror ikke, han bare mener hjem til der, hvor han har boet.

Ida: For mig er hjem også at føle sig elsket som den, man er.

Christina: Nej, det er altså mere end det at føle sig elsket som den, man er. Der er noget stort med det hjem. Det er noget med, at al den adskilthed, der er her, den er ikke dér. Her er vi splittede og spaltede. Vi er i strid med hinanden og os selv. Den strid, der kommer af, at man vil hævde sig og er selvcentreret. Dér er der enhed. Men vi kan ikke slippe for den splittethed, der er her. Vi skal også bruge vores ego. Uden et ego var vi bare Guds marionetdukker, uden vilje. Men vi har en fri vilje. Vi kan vælge vores egne veje, og det er godt.

Kirsten: Er der en konflikt imellem at have et ego, der vil selv, og så at gøre Guds vilje, høre hans stemme?

Ida: Jeg kan mærke det, når jeg spiller. Hvis jeg spiller med de forkerte motiver, fx for at imponere, eller med frygt, så går det ikke godt, men hvis jeg ”overgiver buen til Guds hånd”, så bliver det godt. Jeg beder ofte en bøn, før jeg spiller. Så kan jeg sommetider opleve, at det er en gave at få lov at spille i modsætning til, hvis jeg tænker, at det er min egen præstation, som jeg bare kan takke mig selv for.

Længsel

Kirsten: Når I taler, lyder det som om der er en stor længsel i jer. Er det rigtigt?

Ida: Jeg kender en Sankt Josef-søster, der siger, at man ikke skal tænke så meget på, om man tror eller tvivler. Bare der er længsel, for længslen er et pejlemærke i ens liv.

Christina: Jeg tror, at længslen kommer fra Gud. Der er en evig trækken. Som barn kunne jeg ikke forstå, hvad det var for noget, der trak og hev sådan i mig – med et stærkt vemod. Jeg kan heller ikke ligefrem sige, at jeg forstår det nu, men jeg kan bedre håndtere det og være nysgerrig efter, hvad det vil mig.

Kirsten: Er længsel så noget godt?

Christina: Den er besværlig, men det er umuligt uden.

Ida: Den er en gave og en torn. Jeg tror, vi alle har en længsel, men den kan have mange former. Fx kan nogle søge at få længslen opfyldt gennem andre mennesker eller gennem ting.

Christina: Men den eksistentielle længsel bliver der gjort vold på i vores samfund. Den bliver til noget med nye køkkener og andet, som man kan anskaffe sig og forbruge.

Gudstjenestens kølige skønhed

Kirsten: Hvordan synes I, jeres længsel bliver mødt i gudstjenesten?

Christina: Der er netop plads til den i gudstjenesten. Digteren Søren Ulrik Thomsen har skrevet om ”den lutherske gudstjenestes kølige skønhed”. Jeg er selv med årene kommet til at holde af gudstjenestens faste form og den dæmpede, ikke-anmassende måde. Jeg kan se, hvor rummelig sådan en gudstjeneste i virkeligheden er.

Ida: Sommetider er der altså ligesom for god plads, så der slet ikke sker noget, som nærer længslen. Men man får jo ikke lige meget ud af det hver gang, og man er nødt til at komme tilbage igen og igen. Måske får man en enkelt detalje, et ord, en salmelinje, et lysglimt, og det er nok. Gudstjenesten åbner sig for én, når man har været der flere gange.

Christina: Ja, man skal komme jævnligt for at få noget ud af det. Det er også et spørgsmål om træning. Apropos det med detaljen og de små ting: I lang tid gik jeg i kirke et sted på Vesterbro i København, hvor der oppe på alteret stod: ”Det er fuldbragt”. Jeg holdt så meget af de ord, at jeg blev ved med at komme der bare for at se og læse dem.

Kirsten: Kan glæden være der i gudstjenesten?

Ida: Ja! Men det kræver også træning, fordi det er en stille og dyb glæde. Men jo, jeg må gerne sidde og være lykkelig på kirkebænken. Det kræver tålmodighed at gå til gudstjeneste, og det er måske svært for mennesker i dag, fordi vi søger den øjeblikkelige tilfredsstillelse. Men der er en stor modenhed i at kunne give afkald på den umiddelbare tilfredsstillelse, og der er en ulykkelighed i ikke at kunne gøre det.

Christina: Det er som om, vi ikke rigtigt har tid til fordybelse, tålmodighed og

langsommelighed, og der er stor tomhed på mange områder.

Kirsten: Hvordan synes I, det giver sig udslag?

Christina: Folk får flere og flere diagnoser. Jorden segner under os. Det er forbrugsholdningen, som også gælder på det eksistentielle plan. Den må helst ikke vokse ind i kirken. Hvis vi søger efter den umiddelbare behovstilfredsstillelse, så mister vi også fællesskabet, fordi fællesskab kræver, at vi kan gå på kompromis med vores krav. Der er en stor lykke i at skulle indordne sig, selvom det ikke føles sådan altid. Pligten kan være en velsignelse.

Her afbryder begge kvinder sig selv, fordi de pludselig bliver klar over, de bruger ret ”kedelige” og gammeldags ord om det at tro og om kristendom og gudstjeneste. Men så afløses bekymringen af latter, fordi de trods alt mener, hvad de siger, og ikke vil undvære hverken deres tro eller deres længsel. ■

Hvad er den største oplevelse, du har haft i kirken?

Jeg er mange gange blevet berørt af en præsts tale eller prædiken, men præstens evne til at få os til at grine ved laugsbegravelserne (Kerteminde Skipper- og Ligbærerlaug) og til andre begravelser, det er vigtigt, synes jeg.

Christian Martinussen
39 år, fisker

FAR, HVORFOR SKAL DU IKKE HAVE CYKELHJELM PÅ?

Lars Toft Rasmussen

Anne: Hvad var det egentlig, der gjorde, at du ikke blev konfirmeret som barn?

Rasmus: Jeg gik faktisk til konfirmationsforberedelse, men efter to gange sprang jeg fra. Noget af forklaringen var, at jeg var meget interesseret i naturvidenskab – en ekstremt spændende verden, hvor man kunne måle sig til alting. En anden faktor var, at jeg reagerede imod, at der blev talt så meget om gaver og penge, men meget lidt om indhold. Jeg kunne ikke rigtigt få en snak i gang med kammeraterne om, hvad konfirmationen var for noget. Flere sagde, at det jo bare er noget, man bliver – konfirmeret altså. Og der var også voksne, der – efter at jeg havde truffet min beslutning – spurgte mig, om man egentlig kan lade være med at blive konfirmeret. Bliver man så meldt ud af folkekirken, eller

hvad? Jeg måtte så forklare mange voksne mennesker, at nej, jeg var fortsat medlem.

Anne: Oline, hvorfor blev du ikke konfirmeret?

Oline: Jeg er opvokset i et kulturkristent hjem, hvor der blev snakket om tro. Men det var ikke os, der troede. Det var nogle andre. Det var ligesom lidt forkert at være troende. Men jeg har altid sunget i kirkekor i min barndom, søgt kirken og elsket at synge salmer. Samtidigt var der noget i mig, der følte, at det dér med at gå hele vejen – gå til alters og sådan – det var lidt forkert. Jeg var jo ikke sådan én, der troede. Men da jeg blev 10 år, ville jeg alligevel gerne døbes (griner) – og det fik jeg lov til. Min far følte vist, at det var lidt eksotisk at have en datter, der tog stilling

Ritualer kan have en overaskende stor betydning. De gør noget, vi ikke selv kunne have gjort. Det erfarede den 35-årige projektmedarbejder Oline Schmidt-Nielsen og den 39-årige pressekoordinator Rasmus Gade, der har deltaget i et såkaldt voksenkatekuminat, der for nogles vedkommende sluttede med konfirmation. De to gør her status sammen med sognepræst Anne Birgitte Reiter.

i en alder af 10 år. Da det blev tid til konfirmation, skulle jeg forklare, hvorfor jeg ville konfirmeres. Det var rigtig svært, og ja ... det blev jeg så ikke. I den alder er det måske lidt fint at være i opposition.

Den sidste brik

Anne: Men Rasmus, hvad var det så, der gjorde, at du skrev en mail til mig og spurgte, om du kunne blive konfirmeret nu?

Rasmus: Da vi fik børn, så blev de jo døbt. Jeg kunne regne ud, at jeg på et tidspunkt, når de blev teenagere, kunne risikere at skulle stå til regnskab for den beslutning. Jeg begyndte at føle det lidt, som da min ældste søn skulle lære at cykle, og han siger: Far, hvorfor skal du ikke selv have cykelhjelm på, når jeg skal? Jeg kunne mær-

ke, at jeg havde behov for at få lagt den dér sidste brik i puslespillet på plads og selv blive konfirmeret.

Oline: Også for mig var mine børns dåb noget, der satte en masse tanker i gang. Da min mand og jeg skrev dåbsindbydelser for vores ældste søn, endte jeg med at lave et udkast, der var en lang udredning om, hvorfor han skulle døbes (griner). Det fik min mand, der er troende, til at sige: - Jamen, der skal da bare stå, at Karl skal døbes den-og-den dag. Der skal ikke stå noget om hvorfor. Siden gik jeg til baby-salmesang herinde sammen med to af mine børn, og så fik jeg lyst til at tale mere om mit forhold til kirken og troen ... og så

meldte jeg mig til samtalegruppen.

Ritualet

Anne: Ja, jeg kan godt huske den dag, hvor du sagde, nu kunne du muligvis godt tænke dig at være med. For jer to er samtalegruppen jo endt med konfirmation. Hvad synes I om det – at man kommer i en gruppe sammen, hvor man taler om den kristne tro, og at der så også er gudstjeneste og ritual med i det?

Rasmus: Jeg synes, det gør hele forskellen. Jeg har som journalist arbejdet meget med kirkestof og forholdt mig meget intellektuelt til troen. Her kunne man få sine følelser med, give sig hen. Samtalegrup-

pen fik det intellektuelle og barnetroen til at hænge sammen.

Oline: Jeg synes, at det var et meget intenst rum, hvor man fik lov til at fortælle om sin tvivl, hvor man kunne sige, hvad der optager én i forhold til troen. Det synes jeg var rigtigt dejligt.

Rasmus: Det er en gave at få lov til at tale om så vigtige ting med så forskellige slags mennesker. Hvor ellers i samfundet i dag mødes man på tværs af køn, uddannelse og alder – med én på firs og én i tyverne?

Anne: For almindelige konfirmander er det en stor dag, men det var det også det for jer?

Oline: Ja, og oplevelsen af ritualet blev et helt andet, for man får det ind under huden.

Rasmus: Jeg var lidt overrasket over, at ritualet viste sig at betyde så meget for mig.

Anne: Fik I gaver, og havde I blå mandag?

Rasmus: Vi var i Cinemaxx dagen efter.

Oline: (latter) Jo, jeg fik faktisk gaver – bøger, blandt andet. ■

VIDSTE DU AT...

der er mellem 800 og 1000 børn og unge mellem 7 og 20 år, der synger i kirkekor på Fyn?

Hvad ville du gøre, hvis kirken var sat til salg og lukket?

Når jeg var kommet mig over chokket, ville jeg nok gå på barrikaderne. Protestere.

Man kommer ind i det dér rum, hvor man får mulighed for at sætte sig ned og slukke telefonen et øjeblik - ikke være på nettet, men sidde og lytte ... - det er et godt frirum at komme i og nogle gange få sat nogle ting i perspektiv. Andre gange bare lige puste ud.

Mico Eggert
41 år, brandmand

HVORDAN KOMMER MAN IND I KRISTENDOMMEN?

Anne Birgitte Reiter

Troen er ikke bare noget, der er. Det er vigtigt også at "gøre" den: Tale om den og være i det ritual, som gudstjenesten er. Lade sig bevæge af det på måske uventede måder. Sognepræst Anne Birgitte Reiter fortæller om Odense Domkirkes voksenkonfirmationsundervisning for mennesker, der både gerne vil vide mere og måske blive døbt og konfirmeret.

I Odense Domkirke mener vi, at det er vigtigere end nogensinde, at kirken har tilbud til den, der gerne vil ind i/vide noget om troen. Fordi der er så mange, der ikke er opdraget med kristendom eller som af forskellige årsager har været væk fra den i en årrække.

Da en far til et dåbsbarn for nogle år si-

den spurgte, om jeg ville konfirmere ham, førte det til, at vi nu i Odense Domkirke de sidste tre år har tilbudt voksenkonfirmationsundervisning. Vi kalder den for "voksen-katekumenatet", den betegnelse, man i oldkirken brugte om dåbsundervisningen. Man behøver imidlertid ikke at ville døbes eller konfirmeres for at være med. Alle der på en eller anden måde har lyst til at lære noget mere om kristendom er velkomne. Det eneste "krav" til deltagerne er, at de har lyst til at vide mere. Det koster ikke penge at være med, kun tid (ca. en aften pr. måned).

At tale om tro og at "gøre troen" i ritualet

Voksenkatekumenatet er et forløb, der strækker sig over et år fra sensommer til forår. Det er ikke studiekreds i traditionel forstand; det består i høj grad af samtale, hvor deltagerne egne erfaringer og spørgsmål hele tiden drages ind. Derfor er deltagerantallet også begrænset på et hold, så alle har mulighed for at blive hørt.

Hvad er den største oplevelse du har haft i kirken?

Min største oplevelse i kirken var, da jeg blev døbt. Jeg var vist lige fyldt ni. Mine forældre syntes, at jeg skulle døbes, når jeg selv ville – hvis jeg overhovedet ville døbes. Det ville jeg gerne, blandt andet fordi jeg gerne ville læse lidt mere i Biblen, fordi jeg syntes, det var lidt spændende.

Matilde Borggild Gram

12 år, skoleelev

Hvad er din yndlingssalme?

Min yndlingssalme er ”Nåden er din dagligdag” af Johannes Møllehave. Den handler meget om det liv, jeg har levet førhen; som aktiv alkoholiker og narkoman i mange år. Jeg var hjemløs, i spjældet, på psykiatriske hospitaler, tog overdoser, lavede selvmordsforsøg ... Det var et liv i ekstremerne, hvad angår mine handlinger og specielt også følelsesmæssigt. Og det, at jeg fik chancen for at blive ædru og få et godt liv igen, det synes jeg, at den salme handler om. Som der står i teksten: ”Nåden er, når alt er tabt, at få alt tilbage”. Det ramte mig dybt som ædru. Det var jo det, der var sket for mig.

Hvor havde du været i dag, hvis ikke du var blevet kristen?

Død.

Niels Roel Thomsen
50 år, pædagogstuderende

Som til den almindelig konfirmandundervisning hører der et antal gudstjenester med! Fordi gudstjenesten er en af grundpillerne i den kristne tro. Mindst tre gange undervejs i forløbet er deltagerne med i sognets almindelige gudstjeneste, også i planlægningen af den: Vælge salmer, uddele salmebøger og alterbrød fx. Tanken er, at det betyder meget for forståelsen, at man har ansvar og får medbestemmelse. Den sidste af de tre gudstjenester markerer afslutningen på forløbet, og for deltagerne er der et ritual; det være sig dåb, konfirmation eller en velsignelse. Ritualer er vigtige, bl.a. fordi de gør det, de markerer, tydeligt for både krop og sind.

Der er knyttet forskellige mennesker til voksenkatekumenatet. Folk fra menigheden kommer på besøg i gruppen og snakker med om deres tro og forhold til kirken. På den måde lærer man nogle af dem, der kommer i kirken, at kende og får mulighed for at høre mange forskellige svar på de spørgsmål, man måtte have. ■

VIDSTE DU AT...

til trods for, at ingen ejer de danske kirker, så tager 2.111 menighedsråd (over 18.000 personer) ansvar for de danske kirkers ve og vel?

HØJE TIDER ER MERE END DETTE BLAD!

På www.fyensstift.dk kan du finde videoklip med flere af de interviewede. Her kan du se og høre dem uddybe deres svar. Der er også mere at læse på hjemmesiden:

”Gennem fortællingerne kan vi dele den vej, vi er gået i tid og rum, med hinanden, ligesom vi kan dele vores drømme, vores håb og vores forestillinger om fremtiden med hinanden (...) Jeg ser verden gennem fortællerens perspektiv og kan således i forestillingen rejse i tid og rum og møde en anden verden, end den jeg selv kender til. På den måde gør fortællingerne vores mentale verden større.”

Sådan skriver professor dr. phil. Marianne Horsdal fra Syddansk Universitet i sin artikel ”Fortællinger i tid og rum”. Hun har udgivet flere bøger med og om fortællinger. Den første hed ”Danmark mit fædreland” (1991).

Men fortællinger kan mere end at delagtiggøre os i andres livsvej, for det at lytte og forholde sig vedkommende til deres fortælling er også næstekærlighed:

”Næstekærlighed handler om vores måde at besvare den anden på. Lige præcis denne tankegang finder jeg, at livsfortællingerne kan åbne os for. Når vi hører en andens fortælling oplever vi både identifikationen, det fælles menneskelige og det forskellige, det særegne, og vi forledes således ikke til den reducerende og nedgørende opfattelse af medmennesket, som en ”os” og ”dem” kategorisering er udtryk for.”

SÅ STILLER VI OM TIL GOLGATA ...

Peter Christian Eriksen og Lars Toft Rasmussen

To rækker af konfirmationsklare unge bliver ført ind i kirken af deres sognepræst, mens forældre, bedsteforældre, søskende og gode venner rejser sig og vender front imod dem.

Sådan omtrent begynder en konfirmationsgudstjeneste de fleste steder, og sådan har det foregået i generationer.

Men ikke alt er ved det gamle. For eksempel spiller orglet her i Vor Frue Kirke i Nyborg på denne forårsdag i 2011 hverken Bach eller Buxtehude, men temaer fra Star Wars.

Men den vigtigste forandring er måske, at konfirmanderne er begyndt at tage konfirmationen mere alvorligt end tidligere.

- Ja, det synes jeg, siger en af kirkens sognepræster, Ida Korreborg. – De konfirmander, jeg har, er alle sammen velovervejede og seriøse.

Hun mener, at det spiller en rolle, at konfirmanderne i dag selv vælger at blive konfirmeret. De begynder ikke på konfirmationsforberedelsen, bare fordi forældrene synes, at de skal gøre det. De står selv inde for det valg, de træffer.

Gud og World Trade Center

Signe Eie Eriksen er én af årets konfirmander. I en samtale med sin far, Peter, og Ida Korreborg siger hun, at det med at gå til præst var noget, hun havde bestemt sig for på forhånd: - De fleste har forberedt det i mange år.

Konfirmationsforberedelsen er dog ikke mere seriøs, end at de unge også ”kan lave

pjat og være nogle barnerøve”, siger Ida Korreborg. Men så retter de alligevel ryggen og kan fornemme et brus af højtidelighed: ”Ja, vi er bare med i noget stort!”, kan hun se, at de tænker. Og sognepræsten tilføjer: - Jeg elsker konfirmationer.

Hun siger, at de vordende konfirmander godt ved, hvad det går ud på, og de vil gerne vide noget. Især når det drejer sig om noget, som de kan bruge til noget i deres eget liv.

Det kan for eksempel være etiske emner: Hvad vil det sige at være god, hvad vil det sige at være ond? Hvor kommer det onde fra? Hvad er det onde i ens liv? Hvorfor stoppede Gud ikke terrorangrebet på World Trade Center? Har vi ret til at blive rasende, vrede og forurettede over det, der sker i vores liv?

At blive konfirmeret er et valg. En beslutning om at ville høre det ja til én, som Gud gav i dåben, igen. I dag er de unge bevidste om det valg, og de vil gerne lære noget, mens de går til forberedelse. Signe Eie Eriksen blev konfirmeret i foråret, og her taler hun med sin præst, Ida Korreborg, om at være konfirmand og med i noget stort.

VIDSTE DU AT...

84,3 procent af befolkningen på Fyn er medlem af folkekirken?

Hvad ville du gøre, hvis kirken blev lukket og sat til salg?

Så ville jeg blive meget ked af det. Så ville jeg mangle et sted at gå hen, når de store begivenheder markeres. Jeg ved ikke, hvordan man skulle gøre det uden kirken. Fx da min far døde var det en situation, hvor jeg havde været helt ude af stand til at skabe det rum, der skal til for at komme af med følelserne. Jeg kan ikke pege på noget at sætte i stedet, og jeg kan ikke umiddelbart pege på et andet sted at gå hen, der ville give mig de samme oplevelser.

Lisbeth Qvist
42 år, jurist

- Jeg kan godt lide ved konfirmander i dag, at de er gode til at stille kritiske spørgsmål, siger hun. – De sidder ikke bare og nikker og siger ja. De er gode til at finde en problemstilling og stille spørgsmål til lige præcis det, der er det vigtige i det her tema.

Undervisningsformen har forandret sig med tiden. Der lægges fx ikke mere så megen vægt på udenadslære og salmevers.

- Hvad husker du tydeligst? vil Peter vide. Signes stærkeste indtryk var forløbet omkring påsken. Hun og de andre unge skulle optræde i rollerne som nogle af dem, der oplevede påskedagene, og interviewe hinanden. Begivenhederne blev til slut gennemgået, som blev de rapporteret i en tv-avis: "Så stiller vi om til Golgata ...".

Festen og gaverne

Men meget er trods alt ved det gamle. For eksempel er det stadig et krav, at konfirmanderne kan fadervor og trosbekendelsen udenad. I forbindelse med den lille andagt, der her i Nyborg hver gang afslutter undervisningen, bliver der også sunget salmer, selv om det kan være svært at få alle til at synge med.

Ifølge Signe skyldes det, at det kan føles lidt pinligt at synge sammen. Det hjælper heller ikke, at salmerne kan være svære at forstå. Så svære, at de voksne heller ikke altid forstår dem.

Noget andet, der er ved det gamle, er gaverne og festen. Peter vil gerne vide, om det har indgået i beslutningen, da datteren traf sit valg om at blive konfirmeret: - Det havde da en betydning, svarer Signe.

- Men festen kunne man bare have holdt alligevel. Det at blive konfirmeret er jo også en tradition. Min familie er kristen, så hvis vi havde haft en anden tro, havde jeg nok gjort noget inden for den tro.

Tilbage til forårets konfirmationsgudstjeneste i Vor Frue Kirke i Nyborg. Stjernekrigsmusikken strømmer ud fra orglet, mens alle rejser sig. Signe og de andre i det nyudklækkede kuld af konfirmander

følger – efter en nøje indstuderet koreografi - Ida Korreborg ned mellem rækkerne af feststemte familier og ud gennem tårndøren.

Stadig i procession, men nu synligt lettede, tager de to rækker af konfirmander en tur rundt om kirken, som imens tømmes for gæster. Nu stilles der om til fest. ■

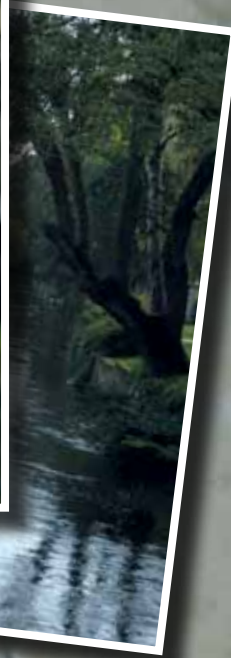

Hvad er din yndlingssalme. Og hvorfor?

Jeg har rejst meget i hele verden, men jeg har aldrig sunget efter en salmebog - på et sprog, som jeg kender - der er så flot som Den Danske Salmebog. Min egen yndlingssalme er ”Den mørke nat forgangen er”. Den er alvorlig, men anti-depressiv.

Kresten Drejergaard
67 år, biskop

DET, JEG HAR BRUG FOR AT HØRE

Henrik Wigh-Poulsen

Jeg har nu ikke altid haft det lige let med den gudstjeneste. Som barn blev jeg slæbt med i kirke af min mor. Kedede mig bravt, da jeg ikke længere måtte få Anders And-blade med. Kom der sidenhen sjældent, besøgte vel nærmest ikke min sognekirke, mens jeg læste ved Det Teologiske Fakultet i Århus.

Men et kim var lagt, små frø var sået, og på usporlige måder og ad glemte veje fandt jeg efterhånden ind i den ritualets og rummets orden, som siden hen er gået mig i blodet og kroppen.

For som mine bekymringer yngler, mine sorger og glæder bliver dybere og flere, og bevidstheden om mine dages begrænsede tal bliver stadigt mere pågående, står søndagens højmesse tilbage som det ugentlige frirum, hvor jeg hører noget, jeg har meget brug for at høre. Blandt andet, at der hersker et tindrende og saltvandsduftende morgengry udenfor mit sinds nogle gange grumsede novembermørke.

Gelænderet

Gudstjenestens enkle form og ritualer er på den måde som et gitter, en smukt tømret og velafprøvet konstruktion, der bærer på det uendeligt meget større og ufattelige, som historien om Store Gud og lille mig i bund og grund er.

Enkelte søndage kommer trøst og gode indsigter overdådigt dryppende gennem gitteret som næring fra himmelen. Andre gange kommer det næsten tilfældigt hvirvlende som karrige drys af fygesne. Alt sammen afhængigt af, hvad du, præ-

sten og Helligånden er oplagte til. Det er nemlig aldrig til at vide.

Digteren Søren Ulrik Thomsen sammenligner et sted højmessens ritual og rammer med et digt skrevet på bundne former, hvor linjer skal rime, metrikken passe og rytmen holdes. For som ord i rytme og faste mønstre både formulerer og forløser følelser, der i fri dressur er svære at tumle, gør ritualet det uhåndterlige til at have med at gøre. Gudstjenestens genkendelige ord og handlinger sætter ord på dét, der nager, er svært at sige eller tungt at bære. Og så får de nye udsigter til at åbne sig i tilgift.

Ritualet er som et gelænder, du kan holde fast ved, og som i sin bundne form fragter dig gennem alle livssituationer og aldre. Sådan siger domprovst Henrik Wigh-Poulsen om den søndagsgudstjeneste, han som barn overlevede med et Anders And-blad i hånden, men som siden er gået ham i blodet. Gudstjenestens faste ritual er ramme om det mysterium, der en søndag formiddag kan gøre det muligt at agere i livets uhåndterligheder og at leve med sindets novembermørke og få livet til at spire.

Gudstjenesten er på den måde også som et gelænder, du kan holde fast ved, når det svimler, og som støtter dig på din vej gennem livet.

Et dilemma

Men med ritualets faste og genkendelige former følger også faren for undertrykte gab og tanker på langfart. En oplagt fare for den der ikke kan eller gider anstrenge sig for at forstå de gamle ord og sære gerninger. Men også for den, der er prisgivet en præst, der ikke hviler i ritualet, men hænger i det som en fuld danser over sin partner.

Måske er det derfor nogle præster har travlt med at befri sig fra det snærende ritual. De begrundes det med, at kirken skal gøres mindre fremmed for nutidsmennesket og tilbyde noget nyt, skævt og anderledes i stedet. Gerne en event i stil med dem, den lokale cityforening forsøger at lokke familierne til med lørdag formiddag. For forbrugere er vi. Markedet – og folkekirken – må indrette sig efter os. Ellers går

vi andre steder hen.

Så det er et dilemma, vi står overfor som præst og menighed: Skal vi holde fast på ritualerne, der mest taler til de indforståede, eller søge den frie stil isprængt artige overraskelser, der kalder nye til, og skræmmer de gamle væk? Og hvordan gør vi det uden at falde i enten kedsommelighedens eller forandringstyranniets grimme grøfter?

Selv er jeg på ritualets side, fordi det for mig at se er her, budskabet kommer bedst til orde uden forstyrrelser, og fordi det er her, vi får rum og frihed til at være præst og menighed i al vores forskellighed.

Igen: Det er som et gelænder, du kan holde fast ved, og som fragter dig gennem alle livssituationer og aldre. Og uden det risikerer både menighed og præst at miste sig selv. Menigheden, fordi den stadige fornyelse for alle andre end dem, der rastløst shopper rundt mellem nyhederne og overraskelserne, let går hen og bliver en trættende affære.

Og præsten, fordi han eller hun uden ri-

tualet meget hurtigt kommer til at skulle bære rigtig meget på sine egne skuldre. Og det er ikke alle, der holder til det.

For er ritualet som et gelænder eller et gitter, så er det også en ramme, indenfor hvilken der er plads til os alle. Til menigheden i dens brogede forskellighed med dens forskellige behov. Og til præsten som skal have lov til at være håbløst utidssvarende. Som vi jo alle bliver det - før eller siden.

Tålmodighed

Derfor er kirkegang også noget, du skal blive fortrolig med. Ja, som du er nødt til at blive fortrolig med.

Kommer du kun ved enkeltstående lejligheder, er det jo ikke sikkert, at du vender tilbage igen. Måske du kedede dig halvt til døde. Måske du venter til de byder på den næste ekstraordinære gudstjeneste-event. Men et sandt mysterium er jo ikke et mysterium, hvis det udfoldes på en time. Et budskab større og glædeligere end noget andet bliver jo ikke lukket op og gjort klart og forståeligt ved en enkeltstående begivenhed en søndag formiddag i den lokale sognekirke. Store og gode ting sker over tid. At slå rod og få grønne blade på grenene er et langtidsprojekt.

Og selvom du kom i kirke de sidste fire søndage og hørte noget, der gjorde dig glad eller trøstede dig, så glemmer du det hurtigt, når du er tilbage i hverdagen. Derfor skal du derhen igen.

Overordnet handler det om perspektiv, altså måden, du opfatter verden omkring dig på. Og her tænker jeg ikke bare på vo-

res overordnede politiske og religiøse meninger og anskuelser, men mere på vreden, bekymringerne, frygten, forargelsen, sorg eller glæde. Altså alle de følelser, som altid er der for os alle, og som kan komme så tæt på os, at vi har svært ved at se, i hvor høj grad de farver vores udsyn. Men det er her Jesu ord, som vores kirke og gudstjeneste bygger på, sætter ind ved at ændre på vores perspektiv. Idiotten, du har set dig gal på, omtales som en næste og som et menneske, Gud vil. Bekymringernes bestandige baggrundsmusik for din tilværelse, din gamle sorg, din nagen-de angst sættes på plads med ordene om, at vi hører Gud til. Tror du, at du er udenfor alt, får du at vide, at han altid går dig i møde. Føler du dig snydt for både det ene og det andet, bliver du gjort opmærksom på alt det, du har fået, og alt det, du dagligt får.

Med andre ord: Du skubbes til. Du tvinges til at se det hele på en helt anden måde, end den du ellers er tilbøjelig til.

Som sagt, du skal lige vænne dig til kamertonen. Du skal lytte efter og have modtagerapparatet rigtigt indstillet. Det tager tid. Men mit råd er: Tag den! ■

VIDSTE DU AT...

der findes 1 armensk, 2 burmesiske, 1 iransk, 1 islandsk, 1 polsk, 1 rumænsk, 1 russisk, 1 serbisk og 3 vietnamesiske menigheder på Fyn?

DEN FANTASTISKE FORPLIGTELSE

Kirsten Jørgensen

En junidag for tre år siden blev Matilde døbt i Kerteminde Kirke. Da var hun 9 år og havde selv taget beslutningen om, at hun ville døbes. Men hvordan var hun kommet frem til den beslutning? Matilde fortæller, at hun havde kristendom i skolen, og at det var spændende og gav hende lyst til at læse mere i Biblen. Sådan en havde hun fået af sin faster Katja i julegave. Og hun kunne rigtig godt lide fornemmelsen af at være Guds barn og tro på Gud. Matildes morfar blev døbt som 55-årig, så det ikke at blive døbt som spæd, var ikke mærkeligt i hendes familie. Han er opvokset i en kommunistisk, ikke-troende familie, så for ham var det også et valg at ville være kristen.

Matilde skulle selv svare ved dåben og behøvede derfor ikke en gudmoder eller faddere. Men hun skulle have to vidner. Hun valgte uden tøven to mennesker, der stod hende nær. Den ene var hendes morfar, og den anden er Lisbeth Qvist, som nu sidder

*Matilde Borggild
Gram og Lisbeth Qvist
fortæller om at vælge en livs-
lang relation til hinanden og om
at holde af at være forpligtet til
kærlighed. Det valg tog de, da
Matilde ville døbes og bestemte,
at Lisbeth skulle være
hendes fadder.*

og taler med Matilde om at være døbt og om at være fadder, som de kalder det, for nemheds skyld.

Det lykkelige ansvar

Kirsten: Lisbeth, hvad tænkte du, da Matilde spurgte dig, om du ville være hendes fadder?

Lisbeth: Jeg blev meget, meget glad. Jeg synes, det var en stor tillidserklæring og et stort ansvar. Men et ansvar, der føles som en stor gave. Det er en forpligtelse på den rigtig gode måde: Jeg skal være Matildes samtalepartner i særlige situationer, og jeg skal blive ved med at bevare en relation til hende, og det er en fantastisk forpligtelse. Da jeg var yngre, synes jeg, at forpligtelser var en plage. I dag synes jeg, det er en glæde at være forpligtet. Det er en gave, at nogen forventer noget af én. Jeg kan ikke selv huske præcist, hvem der er mine faddere, for da jeg blev døbt, gik det ligesom bare på tur. Der var en slags fordelingspolitik i familien, så familierne på begge sider blev tilgodeset, men det betød, at jeg ikke har noget særligt forhold til mine faddere, udover det familiære; ja, for jeg kan jo dårligt huske, hvem det er. Men det at blive valgt for den, jeg er, og ikke bare på grund af tilfældige familiære forbindelser, gør det til noget særligt at være Matildes fadder.

At tale Gud

Kirsten: Taler I så meget om Gud, dig og Matilde?

“

Hvad må aldrig ændres i en gudstjeneste?

Jeg ønsker ikke en ændring af kirken eller gudstjenesten som sådan, men jeg ønsker en adskillelse af kirke og stat. Jeg mener, at en adskillelse vil give kirken større mulighed for at forholde sig kritisk kristent til de aktuelle samfundsforhold og den politiske dagsorden. Jeg mener ikke, at kirken skal være partipolitisk, men derimod trække debatten op på et andet niveau og forholde sig til problemerne fra en kristen synsvinkel. Prædikenen er for mig at se den vigtigste del af en gudstjeneste. Det er her, de gamle kristne traditioner og de gamle tekster bliver aktuelle. Prædikenen er bindeled og giver en anden vinkel, et andet perspektiv, til samfundsdebatten. Det er nødvendigt for kirken, at præsterne og prædikenerne forholder sig til den aktuelle debat, hvis kirken skal overleve.

Marie Yvonne Rasmussen

21 år, studerende

Lisbeth: Ikke sådan direkte. Jeg synes, at det er svært at tale om tro. Man mangler et ordforråd for det. Men jeg tror, at når vi er sammen, så er der en understrøm af tryghed, der blandt andet kommer af at være kristen og tro på Gud på en eller anden måde, som det er svært at sætte ord på.

Matilde: Og der er en tryghed i at være døbt, som man kan bruge, når man er sammen med andre mennesker.

Lisbeth: Jeg tror, at jeg mest taler om de store spørgsmål "fra nedenunder". Det vil sige, at jeg taler med andre om menneskelivet. Men det at tro på Gud og være kristen er vel netop også en måde at være menneske på. For mig er det ikke noget særligt og afsondret at være kristen, men noget der indgår i mit hverdagsliv som en måde at leve det almindelige liv på. Et livssyn.

Dåb og tro

Kirsten: Matilde, er det svært at tro?

Matilde: Nej, jeg synes ikke, der er noget svært i at blive døbt og tro. Den dag, jeg blev døbt var jeg bare glad. Det var dejligt.

VIDSTE DU AT...

der også er mulighed for at skrifte til en præst i Folkekirken? De private skriftemål er en samtale og en særlig handling, som enhver kan bede en præst om.

Kirsten: Behøver man at blive døbt for at tro på Gud? Kan man ikke bare tro på Gud uden at blive døbt?

Matilde: Det følges ad, det med at tro og blive døbt.

Kirsten: Vil det sige, at man så ikke kan blive døbt uden at tro på Gud?

Matilde: Joh, men hvis man ikke tror på Gud, når man bliver døbt, så er man ikke rigtigt blevet døbt.

At vide hvem man er

Kirsten: Lisbeth, har jeres forhold ændret sig efter at Matilde blev døbt?

Lisbeth: Nej, egentlig ikke i sin substans. Men vores forhold er ligesom kommet til syne. Vi er blevet bevidstgjorte om det særlige, vi har med hinanden.

Her indskyder Matildes far, at der er et ganske særligt bånd mellem Lisbeth og Matilde. Og det ser også jeg tydeligt: De har valgt, at de vil have et livslangt forhold til hinanden på baggrund af det, der skete i Kerteminde Kirke den junidag. Jeg tænker, at det er smukt spejl af det bånd, der blev knyttet mellem Gud og Matilde, da hun blev hans barn, og han lovede hende at være med hende alle dage indtil verdens ende, som der står i rituallet. ■

AT SKRIVE AFDØDE EN SANG

Thorkild Thaning

Begravelsestalerne var for mig altid et vovestykke. Det er indlysende, at tilhørerne ved en sådan lejlighed er meget opmærksomme over for, hvad der bliver sagt, fordi de kendte den afdøde personligt, ja, måske oven i købet havde fået et ord med, fordi jeg måske havde talt med nogle af dem, der sad i kirken. Men det var mig, der som præst skulle sætte ord på den, om hvem jeg vidste, at nogen i forsamlingen i sagens natur vidste langt mere. Dertil kom, at det desværre var alt for sjældent, at andre tog ordet ved det efterfølgende kaffebord og føjede noget til eller korrigerede det billede, jeg havde givet. Det gjorde, at det sidste og endelige og måske eneste ord som oftest var overladt til mig, men det betød også, at jeg ikke kunne snyde med opgaven og nøjes med en kort levnedsskrivelse. Jeg måtte vove livet. Afdødes liv.

At vove livet og synge en sang

Fra min tid som lærer på Den Frie Lærerskole i Ollerup havde jeg erfaring og øvelse i at skrive udtalelser ikke bare om de studerendes indsats i mit eget fag, men jeg skulle samle alle underviseres udtalelser i en endelig fortolkning af den studerende, hans eller hendes person, evner og studieforløb.

Det var på mange måder den samme opgave, jeg havde, når jeg samlede mine egne, de pårørendes og naboers og venners udtalelser om den, jeg skulle begrave.

Det lyder måske underligt, at det også kom mig til gavn, at jeg altid har holdt af at skrive lejlighedssange. Men her er opgaven at finde en tråd, som man holder fast

Hvordan skriver

en præst en begravelsestale?

Vi har spurgt tidligere sognepræst i Nr. Lyndelse, Torkild Thaning. Han er god til at skrive festsange, og det kom ham til gode i arbejdet med at skrive de mange taler, der skulle fortælle en historie om et mangfoldigt menneskeliv. Sådan blev hans taler sange om særlige liv, set i lyset af Guds og vores kærlighed.

igennem alle vers, og som illustreres i de enkelte vers i stedet for, at man pletmaler offeret med spredte usammenhængende erindringer og episoder fra vedkommendes liv. Med tråden laver man en samlende fortolkning af festens genstand, og lykkes det, så er det, fordi også de inviterede kan genkende ham eller hende i versenes spidsformulering og visens pointe. Men det kan også lykkes ved, at fortolkningen af fødselaren kommer bag på gæsterne og derved glæder dem og morer dem, når det sætter festens genstand i et nyt lys.

Når jeg skrev en begravelsestale, opfattede jeg opgaven på samme måde. Jeg skulle skrive den afdøde en sang. Det kunne betyde, at jeg også måtte udelade noget, som forstyrrede min fortolknings klarhed, mens jeg understregede andet, som var vigtigt at få frem for at forstå pointen.

Det var her, jeg vovede livet, men også kom til at holde af opgaven, så vovelig den

VIDSTE DU AT...

Bornholm ikke er ene om at have rundkirker? Horne Kirke på Sydfyn er også en rundkirke, og dertil øens største landsbykirke.

Hvad må aldrig laves om i gudstjenesten?

Jeg ved, at jeg savner nadveren, når den ikke er der. Det hænger sammen med, at det er så totalt irrationelt at gå til nadver - i den grad imod tidsånden - at tro på, at "dette er Kristi legeme, og dette er Kristi blod" - ja, herved må jeg vriste forstandighedens daglige tunge byrde af mig og kaste mig ud i det uvisse - vise over for mig selv, at jeg tør slippe jorden og tro på noget, der ikke kan bevises.

Jørgen Flindt Pedersen

71 år, journalist og filmproducer

kunne være. Men vove livet på den måde gør vi jo i virkeligheden hver dag, når vi forholder os til hinanden, idet vi fortolker, hvad vi ser og hører, og har vi anden mulighed?

Der er altid mere at sige

Måske endte begravelserne med at blive de vigtigste gudstjenester, alene fordi udgangspunktet var personligt for dem, der deltog, og man lyttede mere opmærksomt, når det lykkedes at binde tråden sammen med evangeliet. Og vi forstår jo først evangeliet, når vi kender noget til menneskelivet.

For mit vedkommende mærkedes det som et stort ansvar, men derfor også som en spore. Men den egentlige spore var måske den nysgerrighed, det vakte, når jeg så et menneskes liv efterhånden dukke op på skærmen og ordene føje sig til hinanden i en fortolkning med en tråd, som jeg på mange måder ikke selv var herre over, når de beskrev et menneske, så det også kunne komme bag på mig selv. Det kom ikke bare bag på mig, men også på de pårørende, at der altid var mere at sige om et menneske, de ellers havde været så fortrolig med, når de måtte sige til sig selv: Ja, sådan var det jo egentlig! Det havde vi ikke tænkt på, at det kunne siges på den måde! Ord har deres egen magt til at gøre alting nyt, når de fortolker et liv.

Jeg mærkede hos mig selv en forventning om, at også her i denne person var der nyt at høre om det liv, som Vorherre havde fundet det umagen værd at dø for. Derfor måtte jeg selv gøre mig umage. Derfor

kom "den personlige del" også til at fylde mest i mine begravelsestaler, og det besynderlige var, at det tit var dem, som jeg på forhånd havde mindst at sige om, som kom til at fylde allermest. For at "hun var glad for sin have" var vel ikke alt, hvad der var at sige.

At se i kærlighedens lys

At der altid er mere at sige – også mere end man så får sagt – er jo i sig selv en vigtig evangelisk pointe. At være omfattet af forventning betyder jo, at der altid er mere at sige. Alene heri ligger der tilgivelse.

Derfor må man aldrig opfatte begravelsestalen som en dom, ikke bare fordi der altid er mere at sige, men også fordi vi kun kender hinanden i vores egne fortolkninger, i vores personlige opfattelser. Vi er altid på fortolkningens afstand af hinanden.

Men begravelserne lærte mig, at der kunne ligge en yderst personlig fortolkning i de pårørendes måske eneste ord om moderen om, at hun elskede sin have, når de mente, at dermed var i grunden alt sagt. Hvor mange holder ikke af deres have, men her var der åbenbart forskel. Det var en forskel, som kom til at kaste lys over den af skabelsesfortællingerne, som beretter om, hvordan Gud i lyset af sin kærlighed til alt, hvad han skabte, kaldte himmellegerne frem med solen til at lyse om dagen og månen til at skinne om natten og alle stjernerne til at vise, når det var højtid, og når det var hverdag, og hvordan land og hav blev til, fugl og fisk, det lave græs og de høje træer, hver efter deres art, de vilde og de tamme dyr, og endelig mand og kvin-

de. Man opdager, hvordan det hele tiden er forskellene, som falder i øjnene, og at skabelsesfortællingen slet ikke ønsker at sige noget om, hvordan det alt sammen engang blev til, men den taler om, hvad det er, vi lever af. Vi lever af, at der er forskel. Vi lever af det, at nogle mennesker angår os mere end andre, af, at vi synes, vores børn er noget særligt, vores venner enestående, vores ægtefælle den eneste ene og fædrelandet det skønneste.

Sådan måtte man jo også opfatte det, når de pårørende fortalte om moderens kærlighed til haven. De så det som et enestående træk, fordi de så det i kærlighedens lys.

Begravelserne åbnede mine øjne for, at skabelsesmyten taler om det for os uerstattelige, om det, som ikke er en selvfølge, men netop en undtagelse. Og om undtagelser kan man ikke fælde domme. Men man må forundres og være taknemmelig. Og sådan gav de mennesker, jeg skulle begrave, anledning til en stadig forundring over den menneskelivets mangfoldighed, som det gennem årene blev mit ansvar at give et billede af, og som også gjorde, at jeg forstod evangeliet bedre. ■

JEG SKAL LÆSE FÆRDIG, HAVE BØRN OG GIFTES I EN KIRKE!

Eva Fischer Boel

Carina Kjeldal og Allan Stage Thullesen har forberedt det perfekte bryllup i en idyllisk landsbykirke på Fyn. Det skal foregå i det hus, de forstår som en cirkel, der omkranser og rummer alle livets store begivenheder, de glade, de sørgelige og de trivielle. Her mødes jord og himmel, sommetider på uplanlagte måder... Men ritualet tager over og rummer det hele.

Hun mærker glæden boble indeni sig, og sommerfugle myldrer rundt i maven. Carina sidder i den smukke gamle Mercedes sammen med sine forældre, og om lidt skal hun giftes. Klokkeren 13 præcis ruller bilen op foran lågen ved Kølstrup Kirke. I våbenhuset mødes hun med sine tvillingepiger Ava og Smilla på to år. De skal være brudepiger sammen med deres kusiner. Så er de alle endelig klar. Dørene går op, og orgelet bruser, og oppe for enden af kirkegangen ser hun sin tilkomne. Allan. Det er et fuldstændigt magisk øjeblik! Alt er på plads og perfekt. Nu er det nu. Men så sætter Smilla i et hyl. Hun har også fået øje på Allan, og nu vil hun op til sin far. Carina smiler ved sig selv: Jorden kalder midt i dette fuldendte øjeblik.

Eftertanker

Der er nu gået ca. 1½ måned siden vielsen i Kølstrup Kirke, og vi sidder i Carinas og

Allans have i Lyngby i Nordsjælland, fordi de har sagt ja til, at jeg må interviewe dem om nogle af de tanker og overvejelser, de gjorde sig i forbindelse med deres bryllup. Jeg begynder med at spørge ind til frieriet.

Carina slår en latter op: Jeg blev virkelig taget med bukserne nede, for det var slet ikke, som jeg havde regnet med. Det var på min fødselsdag, og Allan gik ned efter morgenbrød, som den ene af os plejer, når den anden har fødselsdag. Så sad jeg der med strittende hår og i joggingtøj, og så friede Allan pludselig!

Allan: Egentlig skulle frieriet have foregået i Barcelona, hvor vi næsten lige havde været på det tidspunkt. Men så kunne ringene ikke nå at blive færdige. Vi bruger nemlig den samme smykkedesigner til de smykker, Carina får ved de store mærkedage. Det var vigtigt for mig, at det skulle være netop denne designer, der lavede forlovelsesringene, og det er også hende, der har lavet vores vielsesringe. Hun ved præcis hvilken stil, vi godt kan lide. Derfor måtte frieriet udskydes, til ringen var færdig. Men så blev det til gengæld på Carinas fødselsdag, og det gav også en form for rød tråd i begivenhederne, for vi mødte nemlig hinanden på min fødselsdag. Så nu er begge vore fødselsdage omdrejningspunkter for noget vigtigt i vores fælles liv.

Valg med betydning

Det var i det hele taget kendetegnende for forberedelserne til Carinas og Allans vielse, at der skulle være en historie eller

betydning bag deres valg. Og personlige forhold spillede også ind. Fx var det en ven, som er designer, frisør og makeup-artist, der designede Carinas brudekjole. Det var umuligt at finde en præfabrikeret kjole, der svarede til det præcise billede Carina havde af, hvordan hendes brudekjole skulle se ud. Og så var det oplagt at få vennen til designe en kjole, og den blev nøjagtig, som Carina havde drømt om. Det var også den samme ven, der satte hendes hår. På samme måde var det en veninde, sangerinden Szhirley, der sang en solo efter vielsen.

Heller ikke valg af kirke var tilfældigt. Men hvorfor blev det netop Kølstrup Kirke, når parret nu bor på Sjælland?

Allan: Det lå faktisk heller ikke i kortene helt fra starten. Jeg friede allerede i 2008, og vi begyndte at sondere det lokale terræn for kirker og festlokaliteter. En mulighed var også at vælge den kirke, hvor Carina er blevet døbt og konfirmeret, nemlig Måløv Kirke.

Carina: Det var aldrig til diskussion, at vi skulle giftes i en kirke. Kirken er som cirklen, der omkranser og rummer alle livets store begivenheder. Et hus, som samler glade og sørgelige stunder.

VIDSTE DU AT...

Danmarks tre første kvindelige præster blev ordineret i Odense Domkirke (28. april 1948)?

Jeg havde ikke kendt Allan længe, før jeg sagde til ham: Jeg skal læse færdig, have børn og giftes i en kirke! Og så lå der også en klar forventning i familien om, at det skulle være en kirkelig vielse.

Allan: Men vi nåede ikke langt i vores overvejelser i retning af, hvilken kirke i området vi ville vælge, for så døde min mor pludseligt og helt uventet 24 dage efter, at jeg havde friet. Hun boede i Kølstrup, hvor jeg også er konfirmeret, og derfra blev hun bisat, og hendes gravsted er på Kølstrup Kirkegård. Derfor blev det helt naturligt, at vielsen skulle foregå her – så var det på en måde som om, mor alligevel kunne være med til vores vielse. Og efter vielsen lagde vi buketten på hendes gravsted.

Cirklen

Valget af kirke og begrundelsen herfor blev dermed et valg, der satte alle de andre nøje planlagte detaljer og valg i et større og dybere perspektiv. For kirken er, som Carina udtrykte det, ”cirklen som rummer og omslutter alle livets store begivenheder”. Her bliver vi mindet om, at på trods af alle vores bestræbelser, planer og valg så er vi, når alt kommer til alt, ikke herrer over det, der virkelig betyder noget. Men derfor har man da alligevel lov til at gøre sig tanker og planlægge vielsen omhyggeligt. Sådan som Carina og Allan gjorde. Måske er det netop sådan, at al umagen er til for at skabe den allerbedste ramme om det, Vorherre skaber: Kærligheden mellem to. ■

HØJE TIDER Folkekirken på Fyn 2011 • Stiftsbog • Udgivet af Fyens Stift • Redaktion: Mikael Andersen, Peter Christian Eriksen, Louise Buch Jensen, Lone Wellner Jensen (ansvarshavende), Kirsten Jørgensen (ansvarshavende), Esther Larsen, Lars Toft Rasmussen • Foto: Carsten Reenberg • Layout, baggrundsfoto: Laura Rytter, Onclick • Tryk: Clausen Grafisk, Odense • ISSN: 0107-8399 • ISBN: 978-87-90345-18-1 • Fyens Stift, Klingenberg 2, 5000 Odense C, tlf. 45 66 12 30 24, e-mail: kmfyn@km.dk

“ Hvad ville du gøre, hvis du i morgen læser i avisen, at din kirke er lukket og sat til salg?

Jeg ville føle mig meget fattigere. Den er groet ind i mit liv – og jeg ville selvfølgelig bebrejde mig selv, at jeg ikke havde brugt den noget oftere. Det er farligt at tage den for givet – dette helle for eftertænkksomhed og langsomhed i en tid, da alt skal være hurtigt og højlydt.

Kan du nævne de tre vigtigste grunde til at du er kristen?

Jeg er kristen, fordi jeg voksede op med den religion, i KFUM, hvor vi fik at vide, at det drejede sig om at være en god dreng, hvis man ville i himlen. Jeg prøvede senere at blive ateist, men det lykkedes ikke. Fordi jeg føler mig meget, meget lille uden en tro på noget større, og fordi det kristne budskab om syndernes forladelse er så nødvendigt og livsbekræftende.

Jørgen Flindt Pedersen
71 år, journalist og filmproducer